

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnervm

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Considerationum pars II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

bis figatur in corde, qui totus pro vobis fixus est in cruce.

CONSIDERATIONVM

P A R S II.

PRodit non ita pridem praxis quædam Italo fermone conscripta, & in Flandro-belgicum versa, quâ opusculo huic subnectam. Tradit illa modum per passionem, & sacratissima Domini vulnera, singulis hebdomadæ diebus, ad beatam mortem se disponendi. Qui modus, seu praxis, cum venerandum Domini caput spinis coronatum, ejusque in sinum Matris è cruce depositionem etiam complectatur, statui & de hisce mysteriis considerationes aliquas proponere; præsertim cum eadem, etiam coronulâ hâc novâ comprehendantur.

CON.

CONSIDERATIO I.

Corona spinea, corona ignominie.

Scribunt Evangelistæ, *Milites ple-* Matth. 27.
v. 29.
tes coronam de spinis imposuisse super
caput Iesu. Nam cum audivissent dixisse Mar. 15.
v. 17.
 eum Pilato, se Regem esse, populum Matth. 27.
v. 11.
 que illi paucis ante diebus acclamasse,
Hosanna, benedictus qui venit in nomine Io. 12, v. 13
Domini, Rex Israël; ex mera petulantia, in-
 citati à Iudæis, connivente Pilato, eum
 ferro è spinis confecto, veluti Regem
 ludicrum coronarunt. Qui contem-

S 2

ptus

ptus ingens fuit, quò enim quis genere nobiliori natus, & sorte vivit digniore, eò major est, quæ illi infertur ignominia, generoso, ac nobili animo ipsa morte gravior.

Et quis Domino Iesu, quis Dei filio, quis sapientiâ Patris æterni major, ac dignior? illa tamen immensa Majestas, illa bonitas infinita, coram Pilato Iudeæ Præfide, coram Principibus Sacerdotum, coram senatu, ac populo Ierosolymitano, uti ludibrium ac probrum hominum, spinis coronatur, ac veluti Rex ludicrus omnium risui exponitur. Potuítne ergo mortaliũ quispiam majori esse ludibrio? Historia nulla cõmemorat, ad illud usque tempus, quempiam spinis fuisse redimitũ. servabatur hoc dedecus Salvatori, divinæ illi Majestati, ut illa spinis coronata, nobis, D. Hieronymo teste, Regni diadema compararet.

*Io. Brug. in
p. 2. c. 7. &
p. 3. c. 3.*

S. Liduwina rapta nonnumquam à Domino Ierosolymam, atq; in Calvariæ montem, edoctaque quos illis locis Salvator pertulit cruciatus, atque ignominiam

miniam pervolvens, quam in hac coronatione passus fuerat, consuetis lacrymis deficientibus, sanguineas fundebat, atque ad omnem contemptum, pro ejus obsequio tolerandum, se promptam, paratamque offerebat.

CONSIDERATIO II.

Corona spinea

Corona doloris.

R Ecce ille :

In Regno patientia

Ingl. Elog.
58.

Non aliud coronat, quam quod cruciat.

Et S. Bernardus: *In corona spinea non leviter impressa, non solum opprobrium, sed etiam supplicium querunt.*

Lib. de pas.
Dom. c. 3.

Dubium non est, quin ingenti cruciatu sertum hoc spineum Salvatorem affecerit; nam cum spinæ illæ, ex quibus nonnullæ etiam hodie Romæ, & alibi visuntur, prælongæ & præacutæ, numero septuaginta duæ, venerandum Domini caput, uti Tertullianus loquitur, lancinarent, deli-

S 3

catissimum

catissimum in humano corpore membrum, & ob nobiliorem Salvatoris cōplexionem, longè quàm in alio ullo delicatius, facile est conjicere, quantum cruciatum Dominus, in hac coronatione perpeffus sit.

*Lib. 7. Re-
vel. c. 25.*

Refert sancta Birgitta sibi Hierosolymis existenti, à Deo revelatum esse, oculos, aures, atque os Domini, cruore è spinarum vulneribus oppleta fuisse, totumque vultum contectum, ut cùm solatium, quod illi apud Patrem non erat, à matre, crucique adstantibus amicis quæreret, ex oculis sanguinem expresserit, ut illam, hosque conspiceret.

In vita.

Egredere, anima mea, de terta tua, de terrenis tuis desideriiis, egredere, inquam, ex te ipsa, & vide Salvatorem tuum in diademate, quo coronavit eum probrosa vanitas tua, in die misericordiae suae, quando ipse eternam tibi gloriae coronam præparabat. B. Angelam de Fuligno deficiebat animus, ac mortuæ instar corruebat, quando spinis coronatam Domini effigiem conspicebat;

bat; quàm enim piè, tam firmiter sibi persuadebat, se peccatis suis cruciatu hoc Salvatorem affecisse. Et nos tanti cõtemptus, ac doloris sertum hoc siccis oculis, ac mente immotâ conspiciamus? nec cessamus ambitiosis, vanis, avaris, vindictæ cupidis, impuris, impiis cogitationibus, spinis sanè longè gravioribus, coronare Salvatorem, ejusque dolores acerbius renovare?

*Protektor noster aspice Deus, & respice in Ps. 83. v. 10
faciem Christi tui, quam peccatis nostris
ita deformavimus, ut non sit illi aspectus,
neque decor. In sanguineo hoc & vene-
rando vultu, videbis iniquitatē meam,
& simul misericordiam tuam. Aspice,
obsecro, per cruentos, & lacrymis ple-
nos filii tui oculos miseriam nostram;
audi per aures ejus sanguine oppletas,
gemitus nostros; eloquere ore ejus be-
nedicto verbum bonum, verbum salu-
tis; concede, ut mundissimâ puritatis
animi sindone, Veronicæ instar, fa-
ciem illam Domini mei Iesu mihi ab-
stergere liceat, ut sacratissimam hanc
hominis cœlestis, in ea portem imagi-*

nem, qui imaginem terreni, ah nimum
diu ! portavi.

Admitte homo, divinam hanc, ad
quam creatus es, in corde tuo imagi-
nem, quod sanè durius esse non debet
marmore illo, Christi spinis coronati
caput, ac vultum, uti in Veronicæ sin-
done, à natura expressum vivacissimè
referente. Pater æterne, te oro, obte-
storque, aufer à nobis cor carneum, in
omne malum proclive, nimisque à te,
ac filio tuo dilectissimo aversum, & da
marmoreum, in quo sacratissimã Chri-
sti tui faciem circumferamus. Saxa
enim, & marmora in morte ejus scissa
ac mollita sunt; ac corda nostra illis
duriora perstiterunt. Sed Domine Iesu
benignius; obdurata illa corda nostra,
etsi carnea, sanguini tuo sacratissimo
intincta, velut cera ante faciem ignis,
liquecant, ut totus in nobis formeris,
nullisque in nobis alius, nisi Iesus, a-
gnoscat.

CON.

CONSIDERATIO III.

*Quomodo Salvatorem suum homo spinis
coronet.*

Refert Plinius, Spini floribus soli- L. 13. c. 11.
tos fuisse Romanos, Deos suos co-
ronare: at nos spinis coronamus Deum,
ac Salvatorem nostrum. Flores, rosas
nostras, quod scilicet vitæ nobis opti-
mum est, annos virides, ac validos ido-
lis, hoc est, mundo ac desideriis nostris
damus; diebus vitæ ultimis, ætate de-
florescente, & vix ad quidpiam utili,
veluti spinis infrugiferis, Salvatorem
coronamus, uti appositè indicat ille
his verbis:

Coronaris devota sacrificio victima,

At quia vanitas hominum

Omni jam rosas legit ex horto,

Solæ tibi spinæ supersunt.

*1. sigl. eleg.
58.*

Hæ tamen, uti Clemens Alexandri- Lib. 2. ped.
c. 8.
nus ait, plantatæ in vertice divino, in
nobili illo fundo, non solùm proferre
debent bonorum desideriorum flores,

S 5

sed

sed & fructus operum meliorum.

Lib. de coron. mil.

Surius in vita ejus.

Anony. tr. de pass. Dcm.

Tales protulerunt, Tertulliano teste, primi Christiani, qui capita floribus redimiri nolebant, quia Salvator spinis coronatus fuerat. Neque sancta Elisabetha, dum ad templum procederet, coram Christi in cruce pendentis effigie precatura, ullum capitis ornatum admittebat. Philippa, Caroli Geldriæ ac Renati Lotharingiæ Ducum, hujus uxor, illius filia, marito vitâ functo, cum se Mussiponti in Monasteriû recepisset, submovens è scutis gentilitiis tam Geldriæ, quàm Lotharingiæ Ducales coronas, spineas earum loco reposuit: Godofredi Bullonii æmula, qui è Lotharingica domo oriundus, & in Regem Hierosolymorum electus, repudiatâ coronâ aureâ, & spineâ capiti impositâ, agebat, non decere Christianum Regem aureâ coronâ insigniri in ea urbe, in qua Rex regum spineam gestasset.

Perpende hæc anima mea; da coronato Deo, ac Domino tuo honorem, & gloriam: fructus hic ex spinis ejus efflorescat, corona illum floribus, ac rosis, floren-

florentibus scilicet, ac vegetis vitæ tuæ
annis, in obsequium ejus impensis, ut
& te in misericordia, & miserationi-
bus, in omnem coronet æternitatem.

CONSIDERATIO IV.

*Quibus spinis in hac vita coronari
debeat homo.*

Non decet, inquit Bernardus, <sup>Serm. 5. de
omnib. SS.</sup> sub
spinoso capite, membrum fieri delica-
tum. Ita sensit S. Agapitus, annorum
quindecim adolescens, cum galerum
ferreum candentem ejus capiti licet <sup>In Act.
Marty.
ejus.</sup> imponeret; parum est, inquit, in terra ca-
put aduri, coronandum in cælo: quàm decorè
corona gloriæ ornabit caput, pro Christo spinis
coronato, afflictum?

Beata Rita Itala, è divi Augustini <sup>Gasp. Man.
in ejus vita</sup> familia, ante Christum crucifixum
orationi magno fervore intenta, avi-
daque quidlibet pro illo tolerare, tan-
tos, tamque acutos dolores in capite
passa est, ut si universum spinis punge-
retur. Inde revulsa è corona Domini
spina,

spina, lucido immixta radio, in frontem ejus adacta est, eo vulnere quod nullâ manu medicâ unquam curari potuit. Vermibus illud scatebat, quos Angelos suos appellabat; sanies tamen ex vulnere fluens & graveolentia, nulli nisi ipsi gravis erat: æquo animo Rita omnia tolerabat, propter eum, qui in sacrosancto suo capite, tanta pro nobis perpeffus fuerat.

*In vita
ejus.*

Duas coronas obtulit Salvator sanctæ Catharinæ Senensi, alteram spineam, auream alteram. Spineam in hac vita elegit Catharina, ut auream in cælo obtineret. Semel enim spinis coronandi sumus, vel dum vivimus, vel dum vivere desimus.

*In vita
ejus.*

Liduwina annis triginta sex morbo continuo decubuerat. Iam morti vicina visitur ab Angelo, qui ut coronam ab ea jam diu cœptam pertexeret, spinas paucas deesse ajebat, quas paucorum dierum patientia datura esset, ac deinde immarcescibilem gloriæ coronam acceptura; quæ omnibus, afflictionum suarum spinas læto animo per-

perferentibus, asservatur.

S. Guilielmus Roschildensis in Da- *In vita.*
nia Abbas, eximiæ vir sanctitatis, octo
& nonaginta annos natus, cum lecto
postremo ex morbo affigeretur, per
noctis quietem Angelos vidit, coro-
nam auro, gemmisque distinctam ap-
parare. Petiit Guilielmus cui illa desti-
netur? Tibi, inquit Angeli. Quærit
quando perficienda sit? aiunt illi, dum
passus fueris satis. Quasi dicant, dolo-
rum spinas à nobis cælo transmitten-
das, quæ à divina manu acceptæ, in
gemmas aurumque convertantur, ex
quibus cælestis nobis corona conficia-
tur.

CONSIDERATIO V.

Ex SS. Patribus desumpta.

S. Ambrosius, *Corona*, ait, *de spinis, quæ in Luc. e.*
capiti Christi imponitur, ostendit quòd 22.
de peccatoribus mundi, tanquam de sæculi
spinis, triumphalis Deo gloria quæreretur.

S. Augustinus: *sic, inquit, Regnum quod Tract. 116.*
de hoc mundo non erat, superbum mundum in 10.

non

non atrocitate pugnandi, sed patiendi humilitate vincebat. Portans spineam coronam, & purpureum vestimentum, non clarus imperio, sed plenus opprobrio.

Serm. de
Cruce &
Pass.

S. Athanasius: Miraculum, inquit, novum & incredibile, & magnæ sine dubio victoriæ insigne, quem per ludibrium, subsannationemq; pulsabant, ei triumphalia addiderunt ornamenta, coccineam chlamydem, & coronam spineam, quâ sollicitudines nostras in se suscipiens, curaturus erat.

Lib. de Co-
ron. Militis
c. 14.

Indue, anima mea, ut te docet Tertullianus, spineam Christi coronam, ut illam ejus coronam æmuleris, quæ postea ei obvenit; quia & favos post fella gustavit, nec ante Rex gloriæ à cælestibus salutatus est, quàm Rex Judæorum proscriptus in crucem, minoratus à Patre modicum quid citra Angelos, tandem gloriâ, & honore coronatus fuit.

CON-